

— Първо, въ деня на извършването на наказанието, мадридскитѣ свещеници служатъ литургія и са молѣтъ за душата на оногози който ще умрѣ. Послѣ, три дни преди смъртта, които осъденныйтъ преминува въ единъ освѣтенъ параклисъ, братството му дава сичко, което бы той поискалъ, като са старае да услади послѣднытъ му минути съ удовлетвореніето на сичкытъ му прищевки; найподирь, което е найполезно и найпохвално, ако осъденныйтъ оставя дѣца, майка, или вдовица, бѣднытъ тѣзи същества могатъ да са надѣятъ че подирь него съществуванъето имъ е оздравено, и че никога неще подпаднатъ чрезъ бѣдността на мѣкытъ на единъ животъ безчестенъ и отвратителенъ.

— О! да, благородно е дѣйствително и свето туй братство! извика момъкътъ, на когото сърцето съчувствуваше на сѣка висока идея; да, тогасъ то принося честь и служи на религіята си, когато я прави орѣдіе на доблестны дѣла.

— И не вѣрвай, Естеване, че туй благодѣяніе са ограничава само до роднинытъ на осъденныя, косто унижава и оногось който го дава и оногось който го приема. Братството не са задоволява само съ паричната помощъ, не; на грижытъ за тѣлесныя животъ то прилага грижы и за душевныя. Тѣй дѣцата на осъденныя отхранятъ са прилѣжно; и братството на *мира* и на *милосердіето* не ги оставя, освѣнь когато достигнатъ да заработвать потрѣбното за живота си лесно и честно.

Тутакси са появи голѣмо движеніе между народа. Сичкытъ са подигахъ на прьсты; осъденныйтъ са намѣрваше въ рѣцѣтъ на палача който го качаше по една стълба подь обѣсилото. Слѣпцытъ и просяцытъ вьяхъ съ безкрайны глѣгнаны и плачливы риданія. Нѣкой пѣяхъ монотонно *Отче нашъ и Богородице дѣво радуйся*, и сичкытъ бѣхъ внимателны.